

QUOTES:

'Voor wie van nagelbijtend spannend houdt: dit is vooralsnog de beste thriller van het jaar.' – Stephen King

'Chris Pavone is een must-read-auteur in het thrillergenre...
Het ongeluk is niet weg te leggen.' – *The New York Times*

'Chris Pavone is iemand om in de gaten te houden, hij maakt de hoge verwachtingen na *Expats* ruimschoots waar.' – Michael Connelly

'Leest als een voortrazende hogesnelheidstrein.' – *Los Angeles Times*

'Pavones intelligente thriller zit boordevol spanning en onverwachte plottwists.' – *The Wall Street Journal*

'De spanning spat van de pagina's.' – *Publishers Weekly*

'Een overrompelende thriller die wordt voortgedreven door de aangrijpende en wanhopige personages.' – *Library Journal*

'Pavone heeft zichzelf overtroffen met deze werkelijk fantastische thriller die niet weg te leggen is.' – *Suspense Magazine*

'Intelligent, geraffineerd en razendsnel. Hij is nu al een van de beste schrijvers in het thrillergenre.' – Joseph Finder

Chris Pavone

Het ongeluk

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Hij wordt plotseling wakker, doodsbang. Hij kijkt snel de logeerkamer rond en speurt de donkere schaduwplekken af in de blauwe gloed van de maan, stijf rechtop, hoofd schuin, alert op geluiden. Zijn hand reikt voor zijn lichaam langs om het pistool te grijpen.

Terwijl de slaap langzaam verdwijnt, beseft hij waardoor hij wakker is geworden. Het pistool zal niet helpen. Hij legt het wapen weer op het nachtkastje, naast de waterfles die daar stevast staat. Hij neemt een slok, maar zijn maag speelt op en het duurt een paar seconden voor hij het water kan doorslikken.

Hij loopt naar het einde van de gang, naar de kamer die hij als kantoor gebruikt. Niet meer dan een bureau en een stoel voor een raam. De weerspiegeling van de maan glinstert in de Zürichsee, die een paar straten verwijderd is van deze victoriaanse hoop stenen en smeedijzer, bedekt met bloeiende blauwereggen, waarvan de geur de ramen binnendrijft en door de muren sijpelt.

Hij beweegt de muis om zijn computer te activeren, typt zijn wachtwoord in, zet de mediaplayer aan en opent de live videobeelden. De camera hangt hoog in een verduisterde kamer en is gericht op een vrouw die in bed ligt te lezen. Ze neemt een trek van haar sigaret en tikt haar as af in een grote glazen asbak.

Hij wendt zijn blik af van het opdringerige beeld op zijn scherm en kijkt naar een keypad dat onder zijn bureaublad is bevestigd. Hij drukt snel achter elkaar een aantal toetsen in, waarna de lades met een zachte klik van het slot af springen.

Hij haalt de stapel papier tevoorschijn, die bijeen wordt gehouden door een dik groen elastiek. Op een derde van de stapel slaat hij een bladzijde open en kijkt de tekst vluchtig door op zoek naar de passage. Hij bladert tien bladzijden verder, nog eens vijf. Dan twee terug. Hij gaat met zijn vinger langs de tekst en vindt hem, op pagina

136, precies zoals hij het voor zich had gezien, 's nachts in zijn slaap. Eén woord. Twee letters.

Ik.

Hij dacht dat hij ze er allemaal uit had gehaald.

Dit is de derde versie van het manuscript; het zal ook de laatste zijn. De eerste versie had hij vanuit het perspectief van één persoon geschreven, maar niet vanuit zichzelf. Het boek zou namelijk een biografie worden, voor de buitenwereld geschreven door iemand anders maar met hem als ghostwriter, of coauteur; ze hadden nog niet besloten hoe zijn bijdrage precies omschreven zou worden.

Toen veranderden de omstandigheden. Hij pakte het project weer op en herschreef het verhaal vanuit zijn eigen perspectief, de eerste persoon enkelvoud – *ik deed dit, ik zag dat*. Dit zou een eerlijker boek worden, transparanter.

Toen hij klaar was, op de laatste pagina EINDE had getypt en alles had overgelezen, was hij van gedachten veranderd. Hij besloot dat hij zich achter alwetendheid, en anonimiteit, moest verschuilen, om onduidelijkheid te scheppen over wie het boek geschreven had. Om zichzelf een kans te geven om te overleven. Dus heeft hij het hele manuscript nauwgezet doorgenomen en alles in de derde persoon veranderd – *hij reed een lange, gevaarlijke bocht om. Zijn blik was vervuld met afgrijzen*. Hij heeft passages verwijderd die niet meer relevant waren en gedeelten – hoofdstukken – toegevoegd die dat nu wel waren.

Het was een grote redactieklus, maar ook weer niet uitzonderlijk. Zulke dingen gebeuren continu; er wordt herschreven, herzien, heroverwogen. Een schrijver gaat met een stofkam door iedere bladzijde. Hij wisselt van perspectief, vervangt zelfstandige naamwoorden en werkwoordsvormen. Steeds weer opnieuw, duizenden keren.

Maar een of twee van deze voornaamwoorden heeft hij over het hoofd gezien. Een kleine vergissing maar, een paar typefoutjes. Geen zaak van leven of dood.

Het ongeluk

Pagina 488

Epiloog

Niemand op de wereld kan de inhoud van deze pagina's in zijn totaliteit verifiëren. Maar er is er één die in de buurt kan komen: de hoofdpersoon zelf, Charlie Wolfe. Sommige andere mensen zouden, als ze daartoe werden aangespoord, individuele gebeurtenissen kunnen bevestigen, incident voor incident, waarover ze kennis uit de eerste hand hebben. Misschien vormt dit boek voor die getuigen een motivatie, een stimulans om hun waarheid te onthullen, om dit verhaal te verifiëren.

Maar de schrijver is niet een van deze mogelijke getuigen. Want als wat je nu leest een voltooid boek is, gedrukt en gebonden en de wereld in gebracht, ben ik, vrijwel zeker, dood.

EINDE

Deel I

Ochtend

Hoofdstuk 1

Het is vlak voor zonsopgang als Isabel Reed de laatste bladzijde omslaat. Halverwege de pagina valt haar mond open, haar hartslag versnelt. Haar ogen vliegen over iedere regel, sneller als ze de laatste paragraaf doorleest, wanhopig wachtend op een onthulling, op een bevestiging van haar vermoedens. Ze ademt diep in en houdt haar adem in voor de laatste regels.

Isabel staart naar de laatste punt, het kleine zwarte stipje inkt... Ze blijft staren...

Ze ademt uit. 'Mijn god.' Verbijsterd over de betekenis van het verhaal. Teleurgesteld door de afwezigheid van de bevestiging waar ze zo op hoopte. Woedend over de implicaties ervan. Doodsbang voor het gevaar dat het met zich meebrengt. Maar vooral kapot door de omvang van het verraad. Al die momenten van verraad.

Ze legt de bladzijde op de grote stapel papier op haar bed, naast een verfrommeld pakje sigaretten en een overvolle kristallen asbak, een licht sarcastisch verjaardagscadeau van een passief-agressieve collega. Ze pakt het manuscript met beide handen op, draait het om en fatsoeneert de bladzijden met haar duimen. Haar handen trillen. Ze ademt diep in om zichzelf te kalmeren en legt de geordende stapel op haar schoot. Boven aan de pagina staan vier woorden gecentreerd:

HET ONGELUK
AUTEUR: ANONIEM

Isabel staart naar het zwarte niets van het venster raam tegenover haar. Het hardvochtige oppervlak wordt nauwelijks verzacht door de halfgesloten gordijnen, een agressieve leegte die de cocon van haar slaapkamer binnendringt. De kamer wordt schaars verlicht

door een kogelvormig leeslampje dat boven het hoofdeinde van het bed hangt en zijn geconcentreerde lichtstraal rechtstreeks op haar richt. In de vensterruit zweeft de weerspiegeling van het licht boven haar gezicht als een zonnetje dat haar kruin verlicht, als een aureool. Een engel. Maar dat is ze niet.

Ze voelt haar spieren spannen, haar kaken verstijven en haar schouders samentrekken in een spasme van woede. Ze probeert het te onderdrukken, bijt op haar lip, dwingt zichzelf tot een minimale mate van zelfbeheersing.

Isabel slaat de dekens weg en gaat moeizaam rechtop zitten. Ze heeft uren in dezelfde houding gelegen en haar benen zijn stijf en pijnlijk – oud, als ze een woord moet kiezen om haar gewrichten te omschrijven. Haar benen bungelen over de rand van het bed, ze zoekt met haar tenen naar haar gewatteerde pantoffels.

Aan de muur hangen lange aluminium planken – tientallen strekkende meters – vol nette stapels manuscripten, de namen van de auteurs met dikke zwarte merkstift op de zijkanten geschreven. Tien-duizenden pagina's potentiële boeken over allerlei onderwerpen die een breed scala aan vermaak en informatie beloven, geschreven met grote variaties in niveau.

Tegenwoordig lijkt iedereen die jonger is dan Isabel – en behoorlijk wat ouderen ook – zijn manuscripten en voorstellen op e-readers te lezen. Maar voor haar voelt het ongemakkelijk, onnatuurlijk, om met zo'n klein apparaatje in haar handen te zitten. Isabel is nog net van de generatie die zich van nature ongemakkelijk voelt bij nieuwe technologieën. Toen ze aan haar eerste baan begon, had ze geen computer op haar bureau. Een jaar later wel.

Misschien dat ze volgend jaar zo'n ding gaat gebruiken, maar voorlopig leest ze nog op papier, slaat ze bladzijden om, maakt ze aantekeningen met pen, omringt ze zichzelf met stapels documenten, als een bakstenen bolwerk dat haar beschermt tegen de niet-aflatende aanvallen van de toekomst. En bij *Het ongeluk* had ze niet eens een keuze. Want hoewel 99 procent van de nieuwe projecten nu elektronisch bij haar kantoor wordt aangeleverd, was dat met dit manuscript niet het geval.

Ze schuifelt in het donker de gang door. Doet de keukenlampen aan, het koffiezetapparaat – dat ze van AUTO-ON, waarmee de machine over een uur zou gaan beginnen met zetten, op ON zet – en de kleine

televisie. Zo vult ze het stille, eenzame appartement met elektronisch leven.

Isabel heeft verwoed zitten lezen, in de hoop die ene bewering te ontdekken die onwaar klonk, die ene verkeerd geweven draad die het hele verhaal zou ontrafelen. Toen pagina 1 's ochtends op kantoor 's avonds thuis pagina honderdzoveel werd, raakte ze steeds verder ontmoedigd. Ergens na elfen, toen ze over de helft was, viel ze in slaap. Ze werd weer wakker om twee uur, niet in staat om haar geest tot rust te brengen; ze wilde alleen maar verder lezen. Mensen in het boekenvak zeggen voortdurend dingen als 'ik kon het niet wegleggen', 'het heeft me de hele nacht wakker gehouden' of 'ik heb het in één dag uitgelezen'. Dit keer was het allemaal waar.

Dus pakte Isabel het manuscript om twee uur 's nachts weer op en begon te lezen, pagina na pagina, tot in de vroege ochtend. Het deed haar vaag denken aan de periode dat Tommy een baby was en ze constant uit haar slaap werd gehaald, wakker in een slapende wereld. Het zijn heel bijzondere periodes, met heel specifieke redenen, waarin het een normaal onderdeel van het leven is om wakker te zijn om vier uur 's nachts: om baby's te maken of om voor ze te zorgen, in de kleine wanhopige uurtjes waarin er een deken van stilte over de stad ligt, maar door de mottengaten af en toe het geraas van een spoorweg in New Jersey klinkt, of het verre, van frequentie veranderende gehuil van een ambulancesirene. Dan de onvermijdelijke doffe dreun van de krant op de deurmat, het einde van het idee van nacht, ook al is het nog donker buiten.

Niets wat ze in de 488 pagina's tegenkwam leek onwaar. Nu staart ze naar het gezicht van de presentator op de televisie, die afgestemd staat op Wolfe Worldwide News... Die verdomde klootzak...

Ze voelt haar woede opborrelen en verliest haar zelfbeheersing.

Isabel brengt haar arm naar achteren en smijt de afstandsbediening door de keuken, zodat het ding krakend kapotslaat tegen de koelkastdeur, om vervolgend hard op de vloer te kletteren. Dan de extra luide stilte van de nasleep, het gedempte getingel van een AA-batterij die over de tegelvloer rolt, de zwakke klik als hij tegen een plint tot stilstand komt.

Ze voelt tranen langs haar wangen druppelen en veegt ze weg.

Het koffiezetapparaat sist en spuugt de laatste druppels uit, grote plonzen vallen in het geharde glas. Isabel werpt een blik op de klok

van het apparaat, die net van 05:48 in 05:49 verandert, in de hoek van het ordelijke aanrecht, een studie in rechte hoeken van roestvrij staal. Isabel is een gepassioneerd voorstander van perfecte afstemming. Een fanatica, zouden sommigen zeggen.

Ze opent de deur van de koelkast, met zijn nieuwe kras van de vliegende afstandsbediening, waarvan ze de gehavende restanten uit de weg schopt. Ze haalt er het pak magere melk uit en schenkt een scheut in haar mok. Ze grijpt het plastic handvat van de koffiepote en vult de mok met hete, stroperige, bittere, verkwikkende cafeïne. Ze neemt een kleine slok, dan een grotere. Ze schenkt de mok vol en veegt haar tranen weg.

Ze loopt terug door de nu verlichte gang, behangen met de familiefoto's die ze heeft opgediept toen ze uit het echtelijk huis vertrok, naar deze eenvrouwsruimte in een nieuwe buurt, ver van de pijnlijke herinneringen aan haar echtelijk huis – aan haar leven – in de binnenstad, waar ze te veel moeders tegen het lijf liep, vaak met hun kinderen. Vrouwen die ze kende van de speeltuinen en de speelgoedwinkels en de muziek-op-moeders-schootlessen, van de sport-school en de supermarkt en de cafés, van de voorschoolse opvang en de wachtkamer van de kinderarts. Al die andere kleine kinderen die ouder werden, groter groeiden, Emma's en Stella's in chique Schotse ruitjes, Ashers en Amossen met rommelige krullenbollen in skinny jeans op scooters; al die zelfgenoegzame, zogenaamd eenvoudige ouders uit de binnenstad, trots op hun vroegrijpe nageslacht.

Ze heeft een eenkamerappartement voor zichzelf gekocht in een fullserviceappartementencomplex in een van de betere woonwijken, het soort appartement dat een vrouw kiest als ze zich verzoend heeft met de wetenschap dat ze niet meer met een ander mens zal samenwonen. Ze had die leeftijd, dat stadium, bereikt waarop een levensstijl blijvend begint te lijken: het is wat het is, en zal blijven, tot je doodgaat. Dus maakte ze haar eenzaamheid zo aangenaam mogelijk. Palliatieve zorg.

Als ze niet allergisch was geweest voor katten, hadden er nu waarschijnlijk een paar op de loer gezeten, minachtend haar gangen gevolgd.

Isabel heeft deze nieuwe gang – parketvloer, sierlijstwerk, stopcontacten waar ze ze hebben wilde – met ingelijste foto's behangen. Daar hangt ze zelf, een lachende peuter die omhoog wordt ge-

houden door haar tragisch knappe moeder in Central Park, in de speeltuin bij het museum, een paar blokken van het vooroorlogse achtkamerappartement op Park Avenue vandaan dat haar ouders zich eigenlijk niet konden veroorloven. En dan hand in hand met haar bijzonder niet-ambitieuze vader, de eerste dag in de tweede klas op de openbare dorpsschool in de Hudson Valley, nadat ze de stad uiteindelijk hadden verlaten voor hun 'stekje op het platteland', het oude familielandgoed dat ze steeds in stukjes van een vijfde hectare van de hand deden om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. Dan met baret en toga, als studente die haar afscheidsrede houdt, niet met bestemming Harvard of Yale, zelfs geen eersteklas staatsschool maar een tweederangs – of misschien wel derderangs? – particuliere universiteit in de provincie, omdat je daar een volledige beurs kreeg, inclusief eten en onderdak, en je er geen dure reizen naar andere staten voor hoefde te maken. Het was maar een paar uur rijden.

Haar ouders noemden haar vroeger Belle; dat deden ze nog steeds. Maar toen ze eenmaal oud genoeg was om te begrijpen wat het woord betekende, kon ze het niet opbrengen om er aanspraak op te maken. Ze begon te eisen dat ze Isabel werd genoemd.

Isabel was van plan om door te studeren, om verder te gaan met haar studie Amerikaanse literatuur en uiteindelijk misschien op universiteitsniveau les te gaan geven. Maar dat plan had zich gevormd voordat ze inzicht had in de realiteit van haar financiële situatie. Daarom begon ze in plaats daarvan aan wat ze dacht dat een kortstondig baantje zou zijn bij een uitgeverij – een van haar vaders schoolvriendjes was een beroemd uitgever – in de irrationele veronderstelling dat ze geld zou kunnen sparen om haar school mee te betalen, over een jaar, of twee jaar misschien. Ze werd op haar plaats gehouden door bescheiden succes op een prettige werkplek in een periode van economische voorspoed, en zo leidde het een tot het ander. Bovendien had ze nooit een cent gespaard. Tegen de tijd dat ze vijfentwintig was, dacht ze nooit meer aan studeren. Bijna nooit meer.

Dus daar staat ze dan, in een zwart jurkje op een podium bij de uitreiking van een boekenprijs, die ze in ontvangst neemt uit naam van haar auteur die destijds in Zuid-Amerika zat, op jacht naar een nieuw verhaal. En in een grote witte jurk, stralend, te midden van de met panoramische lens genomen groepsfoto, de zesendertigjarige

bruid met haar bruidsmisjes, op haar huwelijk met een man met wie het nog maar acht maanden eerder aan was geraakt, geen tijd te verliezen, maar al te bereid om een oogje dicht te knijpen voor zijn duidelijke tekortkomingen, de karaktereigenschappen waar haar vriendinnen haar uit genegenheid niet op wilden wijzen, totdat ze de situatie van een veilige afstand kon bekijken.

Die ongelooflijke klootzak.

Het verbaast haar nog steeds hoe snel haar jeugd haar ontglipt is, hoezeer haar opties zich hebben beperkt. Een paar slechte beslissingen op het relationele vlak – één vent van wie bleek dat hij zich nooit zou gaan binden, een ander die een verkapte hufter was – en de ongemaaakte keuzes van toen ze eind twintig was gingen over in het slinkende aanbod van halverwege de dertig, en inmiddels zei ze ja tegen elke niet-enge man die haar meevroeg naar feestjes of die zichzelf voorstelde in een bar. Soms gebruikte ze haar tweede naam, als de man op het randje van acceptabel was en ze zich later misschien achter het niet-stalkbare schild van een schuilnaam wilde kunnen verbergen; door de jaren heen heeft ze minstens zes dates gehad met mannen die dachten dat ze een andere naam had. De helft van die keren was ze blij met die leugen.

Een andere foto, een kleinere afdruk, waarop ze in het ziekenhuisbed ligt met Tommy in haar armen, klein en rood en boos in zijn gestreepte omslagdoek en zijn blauwe mutsje. Isabel ging na de standaard drie maanden weer aan het werk, maar in dat kwart jaar was er iets veranderd, en ze liet het zelfgenoegzaam toe. Haar echtgenoot verdiende plotseling gênante hoeveelheden geld, dus nam Isabel een huishoudster naast het kindermisje. Ze begon een van die benijdenswaardig ogende levens te leiden – een vierdaagse werkweek, de glanzende auto die hen van de onberispelijke bovenwoning naar hun houten strandhuis bracht, een perfecte baby en een rijke, knappe, slimme, grappige echtgenoot...

En toen.

Ze blijft staan bij de laatste foto, verlicht door een spotje, een klein zwart-witexemplaar midden in een grote spierwitte sierlijst. Een klein lachend jongetje op een kiezelstrand dat de kalme branding uit komt rennen, zwembandjes om zijn armen. Isabel brengt haar hand naar haar lippen, drukt een kus op haar vingers en plaatst de kus op het jongetje. Dat doet ze elke ochtend.

Isabel loopt door naar de badkamer, knoopt onderweg haar flannelen pyjamajasje open en trekt aan het koordje van haar pyjama-broek, die meteen op de grond valt. Ze trekt haar slipje naar beneden en stapt eruit. Het opgepropte bundeltje katoen blijft ook achter op de vloer.

De hete douche geselt haar gespannen, vermoeide schouders. Dikke stoomwolken golven de badkamerdeur uit en dringen de kleedruimte en de slaapkamer binnen. Het water vult haar oren en sluit alle geluiden van de televisie, van de wereld, buiten. Als er nog andere dingen in haar appartement lawaai maken, hoort zij ze niet.

Wat gaat ze precies met dit manuscript doen? Ze schudt water uit haar haar, likt haar bovenlip af, verplaatst haar handen, haar voeten, haar gewicht terwijl ze onder de waterstroom staat, verward, krachteloos en overstuurd. Het beukt allemaal op haar neer, de waterstraal en het manuscript en het jongetje en het verleden, het oude schuldgevoel plus het nieuwe schuldgevoel, de nieuwe wereldschokkende waarheden, de angst voor haar carrière en nu misschien ook wel voor haar leven.

Ze schiet een zachte dikke witte badjas aan, droogt haar haar met een handdoek. Ze veegt met haar hand over de beslagen spiegel en bestudeert haar vermoeide ogen, met wallen en bloeddoorlopen, gerimpeld in de hoeken. Het felle licht in de badkamer doet haar vanochtend niet echt voordelig uitkomen. Ze is al lang geleden gewend geraakt aan slecht slapen, om verschillende redenen. Maar met elk jaar dat verstrijkt, wordt het steeds lastiger om de fysieke tekenen van slapeloosheid te camoufleren.

Uit de andere kamer hoort ze het irrelevante gekeuvel van het zogenaamde nieuws, de onbenullige juichverhalen van kassuccessen, huwelijkse slippertjes, verslavingen van beroemdheden. Stoom verspreidt zich opnieuw over de spiegel, en ze kijkt naar de grote, dikke condensdruppels die van de schuine bovenkant van het glas glijden. Ze trekken smalle spoortjes van helderheid door de mist, dunne, duidelijke lijntjes waardoor haar spiegelbeeld zichtbaar wordt...

Er is iets veranderd. Een schok van nerveuze elektriciteit trekt door haar heen, een flits van een beeld, hitchcockiaans angstaanjagend. Iets in die smalle, heldere streep is veranderd. Het licht is veranderd, er is iets donkers bij gekomen, een schaduw.

Maar het is niets, ziet ze nu, puur de weerspiegeling van de tv in de slaapkamer, meer beelden van het internationale nieuws van gisteren, vandaag. Vandaag moet ze het nieuws in een heel nieuw licht bekijken, en in het vervolg altijd.

Ze kleedt zich aan, een marineblauw mantelpakje over een frisse witte blouse, lage hakken. Kantoorkleding voor iemand die er goed uit wil zien zonder zich al te druk te maken over het modieuze gehalte van wat ze draagt. Ze föhnt en borstelt haar schouderlange blonde haar, maakt zich op. Doet contactlenzen in haar lichtbruine ogen. Ze bestudeert zichzelf in de volle lengte van de spiegel – ze oogt vermoeid, onmiskenbaar van middelbare leeftijd – en zucht teleurgesteld. Drie uur slaap stelt grenzen aan wat make-up kan doen.

Ze staart opnieuw naar de onderkant van het titelblad van *Het ongeluk*. Contact auteur 40004026@worldmail.net. Ze typt een nieuw mailtje – ze heeft al twee zulke mails gestuurd, de afgelopen twaalf uur. ‘Ik heb het gelezen. Hoe kunnen we in contact komen?’ Drukt op VERZENDEN. Weer krijgt ze direct de frustrerende boodschap terug: het adres wordt niet herkend.

Dat is niet logisch. Wie zou er zoveel moeite doen om zo’n manuscript te schrijven om vervolgens onvindbaar te zijn? Dus ze zal het blijven proberen, ze maakt zichzelf wijs dat het een technisch probleem is, iets wat zich uiteindelijk wel oplost. Ze staart naar haar laptop, naar de grijstinten van de verschillende vensters op het scherm, naar de zilveren omlijsting van het apparaat zelf. Naar het kleine zwarte cirkeltje bovenaan, het cameraatje zo groot als een speldenknop dat ze nooit gebruikt, waar ze niet eens acht op slaat.

Ze zou het manuscript nu meteen in de open haard kunnen verbranden, met behulp van de lange decoratieve haardlucifers die haar gierige tante haar als cadeau voor haar nieuwe huis heeft gestuurd. Ze zou kunnen doen alsof ze het manuscript nooit heeft gelezen, alsof ze het nooit heeft ontvangen. Het vergeten.

Of ze zou naar de autoriteiten kunnen gaan, uitleggen wat er is gebeurd en het hen verder laten afhandelen. Welke autoriteiten? In ieder geval niet de CIA. De FBI?

Of ze kan ermee naar de nieuwsmedia gaan – *The New York Times*, CNN. Of zelfs naar Wolfe; dat zou interessant kunnen zijn.

Of ze kan de president bellen; ze kan *proberen* de president te bellen. Ze vraagt zich even af of zij, een bekend literair agent van een

beroemd bureau, de president van de Verenigde Staten aan de telefoon zou kunnen krijgen. Nee.

Of ze zou kunnen doen waarvan ze weet dat ze het kan, en wil, doen: het uitgeven, snel en zonder ruchtbaarheid, om zichzelf te beschermen, in afwachting van de onvermijdelijke golf van publiciteit – vanwege het publieke karakter van het verhaal, het gewicht van de beschuldigingen – die haar bescherming zal bieden. Ze kan niet gearresteerd – of vermoord – worden terwijl de hele wereld toekijkt. Toch?

Isabel pakt haar telefoon en haalt een sigaret uit het zilveren doosje op de marmeren schoorsteenmantel. Erboven hangt haar enige kunstwerk, op de plek waar iedereen zijn mooiste ingelijste object hangt. Ze loopt haar terras op en steekt de sigaret aan, inhaleert diep, blaast rook de lucht in. Ze leunt tegen de balustrade en staart naar de donkere, sinister ogende groen- en zwarttinten van Central Park, naar de skyline van Fifth Avenue, naar de azuurblauwe hemel en de vurige oranje bal die in het noordoosten opkomt. Het is een spectaculair uitzicht vanaf hierboven, op haar met planten gevulde balkon dat aan haar professioneel ingerichte appartement vastzit, omhuld door kalmerende grijstinten. Het heeft er alle schijn van dat ze een goed leven leidt.

Ze weet dat zij de voor de hand liggende – de onvermijdelijke – literair agent voor dit project is. En er is ook een heel voor de hand liggende acquirerend redacteur voor het manuscript, een goede vriend die nog nooit een complottheorie is tegengekomen die hem niet aanstond, hoe vergezocht ook, hoe gestoord de auteur ook is. Vroeger had hij indrukwekkend veel succes met dit soort boeken, zelfs van auteurs die niet helemaal bij hun verstand waren; blijkbaar bestaat er een omvangrijk lezerspubliek dat niet per se binnen de marges van de rede hoeft te blijven. Hij zal er graag nog een uitgeven. Vooral dit boek, over deze mensen.

Isabel probeert de angst die weer in haar opwelt op afstand te houden. Ze neemt een laatste trek van haar sigaret, tikt de gloeiende as van de peuk en knipt het relatief onschadelijke glasvezelfilter de lucht boven Central Park West in, waar het een fractie van een seconde lijkt te blijven hangen, voordat het – à la Bugs Bunny – neerdaalt en buiten zicht dwarrelt.

Ze scrolt door het adresboek van haar telefoon, vindt het nummer en drukt op BELLEN.